

ՔԱՆԱՍՏԵՂՆԱԿԱՆ

ԼՈՅՍԷ՝ ԾԱՂԻԿ, ԴՈՒՆ ԻՆՉՊԷՍ...

Յարածը վուն ու բեկբեկ բոյրովն այս քարմ հասակիդ,
Այսօր, ուժգին, հոգւոյս դէմ, բացի սահանք մ'անցեալէն,
Մինչ քեզ մոռնալ կը կարծէր ան տարիներ այսօրն վերջ,
Դո՛ւն՝ շուրջդուն լիովին, գրտար զիս մութ ու լըռին...:

Կա՛րն՝ երկալարեան մը միայն, դրպար հոգւոյս, լոյծ, քօնուս,
Ու փորձեցիր իջնել խոր, սեւ-սաք գոյլովն աչերուդ...
Բայց հեռացար՝ շրտառն, նոր սա երգէն տրտախառն...
Զըւարթ տղան փրկեցեցիր, ու չըզտար... զխրեցա՛ր...:

Հոգիդ ծաղիկ մ'էր լոյսէ, բացուող՝ կեանքին, արեւուն,
Ես մեռամու մը քախծոս, կեանքէն փախչող — խենթ — հեռո՛ւն...
Դուն չը գիտցա՛ր ասիկա, ու հեռացա՛ր ալ այդպէս...:

Կ'արեւոտին տակաւին, մասնեւոր ջերմ սեղմումէն,
Դորե զիւերներս յուսաբեկ, զղու հոգիս՝ քերք առ քերք...
...Լոյսէ՛ ծաղիկ, դուն ինչպէ՛ս, սա հոգիին մութին մէջ,

Պիտի ճանչնալ կրնայիր հի՛ն քու ընկերդ մանկութեան...:

Երուսղէմ

1 Յունիս 1941

ՇԷՆ - ՄԱՀ

